

ΕΤΟΣ 62ον

16 Φεβρουαρίου 2014

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 7 (3168)

ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Ἄν ξαφνικά χανόταν ὁλόκληρη ἡ Ἁγία Γραφή καί ἀπέμενε μόνον ἡ συγκεκριμένη παραβολή, θά ἀρκοῦσε νά τή διαβάζουμε, νά μετανουοῦμε καί νά σωζόμεστε, λένε. Τόσο σημαντική θεωρεῖται. Ποιό σημεῖο ὅμως, ἀγαπητοί ἀδελφοί, τοῦ Εὐαγγελίου εἰδικότερα ὑπάρχει, πού νά μὴν εἶναι ἐξίσου σημαντικό στήν πνευματική μας πορεία;

Ἐλεύθερος σέ χώρα μακρά

Ἐκεῖνο πού πρέπει νά προσέξουμε εἶναι ὅτι στήν παράλογη ἀπαίτηση τοῦ μικρότερου γιου νά ζητήσει τό μέρος τῆς πατρικῆς περιουσίας πού «τοῦ ἀναλογεῖ» καί νά φύγει, ὁ καλός Πατέρας δέν φέρνει ἀντίρρηση· ἀπεναντίας ὑπακούει. Δέν δείχνει νά ταραζεται ἀπό τόν φόβο τοῦ ἀγνώστου γιά τό τί μπορεῖ νά συμβεῖ στό παιδί του, οὔτε στέλνει ἐγκάθετους νά τόν παρακοιλουθοῦν καί νά τοῦ φέρνουν πληροφορίες, οὔτε φοβίζει ἢ προειδοποιεῖ τόν ἴδιο. Τόν ἀφήνει ἐλεύθερο νά ἀναχωρήσει, ταυτόχρονα ὅμως ὁ Πατέρας ἀνεβαίνει στόν σταυρό τῆς ἀναμονῆς.

«Χώρα μακρά» εἶναι ὁ τόπος καί ὁ τρόπος τῆς ἁμαρτίας. Ἐκεῖ ὁ μικρός γιός σπατάλησε τήν περιουσία, ἀλλήλα καί τήν «οὐσία» του, τόν ἑαυτό του. Τό σίγουρο εἶναι ὅτι ὅσο ὑπῆρχε ἡ περιουσία, ὑπῆρχαν κοντά του καί οἱ «φίλοι». Ὅταν ὅμως σπαταλήθηκαν ὅλα, ἀπέμεινε μόνος. Βρῆκε κάποιον ἀπό τοὺς πολίτες ἐκείνης τῆς μακρινῆς χώρας, μέ τόν ἴδιο τρόπο ζωῆς φυσικά, καί ἔβασκε τοὺς χοίρους του, τρώγοντας τήν ἴδια τροφή μέ αὐτούς, ξυλοκέρατα. Ἀπέκτησε δηλαδή τό μέ ἀνάλογα φρονήματα ἀφεντικό, ἄνθρωπο παθῶν («χοῖροι») καί ἀσχολούμενο μέ ὅλα ὅσα ὑποδαυλίζουν, «φουντώνουν» («κεράτια», ξυλοκέρατα) τά πάθη.

Ἡ ὥρα τοῦ Θεοῦ καί τό πατρικό σπίτι

Μέσα σέ μιά τέτοια κοσμοχλασιά κάνει μιά σωτήρια σκέψη: στό πατρικό

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ιε´ 11-32)

Ἡ φιλευσπλαχνία τοῦ πατρός

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἐνθροπός τις εἶχε δύο υἱούς. Καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρὶ· Πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας. Καὶ διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον. Καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱός, ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακρὰν· καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, ζῶν ἀσώτως. Δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα, ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι. Καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης· καὶ ἐπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγρούς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους. Καὶ ἐπεθύμει γεμίσει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ. Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῶ ἀπόλλυμαι! Ἄναστās πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου, καὶ ἐρῶ αὐτῷ· Πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου· οὐκ ἐτι εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ποιήσον με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου. Καὶ ἀναστās ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ἐτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος, εἶδεν αὐτὸν ὁ πατήρ αὐτοῦ, καὶ ἐσπλαγγίσθη, καὶ δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκ ἐτι εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱός σου. Εἶπε δὲ ὁ πατήρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην, καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν, ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη. Καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι. Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ· καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ, ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν, καὶ προσκαλεσάμενος ἓνα τῶν παιδῶν ἐπυνθάνετο τί εἶη ταῦτα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦκει καὶ ἔθυσεν ὁ πατήρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ὅτι ὑγαίνοντα αὐτὸν ἀπέλαβεν. Ὁργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν. Ὁ οὖν πατήρ αὐτοῦ ἐξελεθὼν παρεκάλει αὐτόν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρὶ· ἰδοὺ τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι καὶ οὐδέποτε ἐντολήν σου παρήλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον, ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ. Ὅτε δὲ ὁ υἱὸς σου οὗτος, ὁ καταφαγῶν σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Τέκνον, σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμά σά ἐστιν· εὐφρανθήναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε· καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη.

του σπίτι, λῆει, οἱ ὑπηρέτες περνοῦν καλύτερα ἀπὸ αὐτόν. Θά πάει καὶ θά πῆ στον Πατέρα του ὅτι ἀμάρτησε ἀπέναντι σ' ἐκεῖνον καὶ στον Θεό· ἄς τὸν χρησιμοποιοῦναι σάν ἕναν ἀπὸ τοὺς ἐργάτες του. Ξεκινάει λοιπὸν τὴν ἐπιστροφή, μετὰ τὴν ἀπόφαση πού πήρε.

Στὸ πατρικὸ σπίτι ἀρκετὰ πρὶν φτάσει τὸν προῦπαντεῖ ὁ πατέρας του καὶ τὸν κλείνει στὴν ἀγκαλιὰ του. Δέν προφταίνει νά ὁμολογήσει τίς πτώσεις του καὶ τὸν εἰσάγει στοῦ πατρικὸ του σπίτι. Τοῦ φοράει τὸ δακτυλίδι τῆς ἐμπιστοσύνης, τὰ σανδάλια τῆς μετάνοιας καὶ τὰ ἐνδύματα τῆς καθαρότητας καὶ τὸν δεξιῶνεται σὲ ἑορταστικὸ τραπέζι.

Ὁ πρεσβύτερος υἱὸς ἄκουσε τὸν θόρυβο ἀπὸ τὸ γλῆντι καὶ μαθαίνοντας τὰ

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν ἐξῆς παραβολὴν: «Κάποιος ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱούς. Καὶ ὁ νεώτερος ἀπ' αὐτούς εἶπε εἰς τὸν πατέρα του, "Πατέρα, δός μου τὸ μερίδιον τῆς περιουσίας πού ἀναλογεῖ σ' ἐμέ". Καὶ ἐμοίρασε εἰς αὐτούς τὴν περιουσίαν. Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ νεώτερος υἱὸς ἐμάζεψε ὅλα καὶ ἐταξίδεψε σὲ μακρυνὴ χώρα καὶ ἐκεῖ ἐσπατάλησε τὴν περιουσίαν του ζῶν βίον ἄσωτον. Ὅταν ἐξώδεψε ὃ,τι εἶχε, ἐγίνε μεγάλη πείνα εἰς τὴν χώραν ἐκεῖνην καὶ αὐτὸς ἄρχισε νὰ στερεῖται. Καὶ ἐπῆγε καὶ προσκολλήθηκε εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς πολίτας τῆς χώρας ἐκεῖνης ὁ ὁποῖος τὸν ἔστειλε εἰς τὰ χωράφια του νὰ βόσκη χοίρους. Καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ γεμίσῃ τὴν κοιλία του ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα πού ἔτρωγαν οἱ χοῖροι καὶ κανεὶς δέν τοῦ ἔδινε τίποτε. Τότε συνῆλθε εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ εἶπε, "Πόσοι μισθωτοὶ ἐργάται τοῦ πατέρα μου ἔχουν ἀρκετὴν τροφὴν καὶ τοὺς περισσεύει, ἐνῶ ἐγὼ χάνομαι ἀπὸ τὴν πείναν! Θὰ σηκωθῶ καὶ θὰ πάω εἰς τὸν πατέρα μου καὶ θὰ τοῦ πῶ, Πατέρα, ἁμάρτυρα κατὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐνώπιόν σου, δέν εἶμαι πλέον ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι υἱὸς σου. Κάνε με σάν ἕνα ἀπὸ τοὺς μισθωτοὺς ἐργάτας σου". Καὶ ἐσκόπηκε καὶ ἦλθε εἰς τὸν πατέρα του. Ἐνῶ δὲ ἦτο ἀκόμη μακρῦν, τὸν εἶδε ὁ πατέρας του καὶ τὸν σπλαγχνίσθηκε καὶ ἔτρεξε καὶ ἔπεσε εἰς τὸν τράχηλόν του καὶ τὸν κατεφίλησε. Τοῦ εἶπε δὲ ὁ υἱός, "Πατέρα, ἁμάρτυρα κατὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐνώπιόν σου καὶ δέν εἶμαι πλέον ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι υἱὸς σου". Ἄλλ' ὁ πατέρας εἶπε εἰς τοὺς δούλους του, "Ἐβάλετε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ντύσατέ τον καὶ δώστε του δακτυλίδι γιὰ τὸ δάκτυλό του καὶ ὑποδήματα γιὰ τὰ πόδια του, καὶ φέρετε τὸ θρεμμένο μοσχάρι καὶ σφάξατέ το καὶ ἄς φάμε καὶ ἄς εὐφρανθοῦμε διότι ὁ υἱὸς μου αὐτὸς ἦτανε νεκρὸς καὶ ἀνέζησε, ἦτανε χαμένος καὶ εὐρέθηκε". Καὶ ἄρχισαν νὰ εὐφραίνωνται. Ὁ υἱὸς του ὁμως ὁ μεγαλύτερος ἦτανε σὶὸ χωράφι καὶ ὅταν ἐπέστρεφε, καθὼς ἐπλησίασε εἰς τὸ σπίτι, ἄκουσε μουσικὴ καὶ χορούς. Ἐκάλεσε τότε ἕνα ἀπὸ τοὺς ὑπηρετάς καὶ ἐρώτησε τί ἐσῆμαιναν αὐτὰ. Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε, "Ἦλθε ὁ ἀδελφός σου, καὶ ὁ πατέρας σου ἔσφαξε τὸ θρεμμένο μοσχάρι, διότι τὸν ἀπέκτησε πάλιν ὑγιαίνοντα". Αὐτὸς ὁμως ἐθύμωσε καὶ δέν ἤθελε νὰ μῆν. Ὁ πατέρας του ἐβῆκε ἔξω καὶ τὸν παρακαλοῦσε, ἀλλ' αὐτὸς ἀπεκρίθη εἰς τὸν πατέρα του, "Τόσα χρόνια σὲ δουλεύω καὶ ποτέ δέν παρέβηκα ἐντολὴν σου, σ' ἐμέ ὁμως ποτέ δέν ἔδωκες οὔτε ἕνα κατοίκι, διὰ νὰ διασκεδάσω μέ τοὺς φίλους μου. Ὅταν ὁμως ἦλθε ὁ υἱὸς σου αὐτός, πού κατέφαγε τὴν περιουσίαν σου μέ πόρνες, ἔσφαξες γι' αὐτόν τὸ θρεμμένο μοσχάρι". Ὁ πατέρας τοῦ εἶπε, "Παιδί μου, σὺ εἶσαι πάντοτε μαζί μου καὶ ὃ,τι ἔχω εἶναι δικό σου. Ἐπρεπε νὰ εὐφρανθοῦμε καὶ νὰ χαροῦμε διότι ὁ ἀδελφός σου αὐτός ἦτανε νεκρὸς καὶ ἀνέζησε· χαμένος ἦτανε καὶ εὐρέθηκε»».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάντου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

συμβάντα φθόνησε τὸν ἔληπμένο ἄσωτο. Δέν ἤθελε νὰ περάσει μέσα, παρά τίς παρακλήσεις τοῦ Πατέρα, δυσφήμιζε μάλιστα τὸν ἀδελφὸ του ἀναφέροντας τίς πράξεις του, ἂν καὶ ἐκεῖνος εἶχε μετανοήσει πραγματικά.

Φοβερό πάθος ὁ φθόνος! Μάλιστα ἀπὸ κάποιον πού οὐδέποτε εἶχε ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὴν πατρικὴ οἰκία, ἀλλῆλὰ πού τελικὰ δέν εἶχε κατανοήσει πού ζοῦσε καὶ μέ ποιόν. Ἄντι νὰ χαρεῖ μέ τὴ μεταστροφή τοῦ ἀδελφοῦ του, ριπήθηκε, ἀγανάκτησε, ὅπως ἀκριβῶς οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ νομομαθεῖς ὅταν ἐβλήπαν ἕνα θαῦμα, μία εὐεργεσία τοῦ Χριστοῦ, εὕρισκαν πολλὴς λογικοφανεῖς

16 Φεβρουαρίου 2014: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ (ΙΖ΄ ΛΟΥΚΑ).
Παμφίλου μάρτυρος († 307) καί τῶν σὺν αὐτῷ. Φλαβιανοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.
Ἦχος: α΄ – Ἑωθινόν: Α΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. στ΄ 12-20 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιε΄ 11-32.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 23 Φεβρουαρίου, τῆς Ἀπόκρεω.
Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. ν΄ 8 - θ΄ 2 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. κε΄ 31-46.

προφάσεις γιά νά τό ἀκυρώσουν ἔνεκα τοῦ φθόνου πού αἰσθάνονταν γιά τό πρόσωπό Του.

Οἱ ἄνθρωποι «τῆς ἐκκλησίας»

Ἡ αἴσθηση πού ἔχει ὁ νεότερος γιός τῆς παραβολῆς εἶναι αὐτή ἐνός καλοῦ Πατέρα πού τόν ἀφήνει νά φύγει καί πού τόν περιμένει νά ἐπιστρέψει. Ὡς υἱός ἀναχωρεῖ καί ὡς υἱός ἐπιστρέφει. Γι' αὐτό καί ἡ μετάνοιά του εἶναι ἔγκυρη, ὑγιής. Εἶναι ἡ μετάνοια πού πρέπει νά ζητοῦμε ὅλοι ἐμεῖς πού ὑποτίθεται ὅτι ἀγωνιζόμαστε μέσα στήν Ἐκκλησία.

Ὡστόσο, μᾶς διακρίνει στή μεγάλη μας πλειοψηφία ἡ παθολογία τοῦ πρεσβύτερου υἱοῦ τῆς παραβολῆς. Συχνά συμβαίνει νά βλέπουμε ἀνθρώπους πού κάθε ἄλλο παρά πρῶν ἐντιμο βίο εἶχαν, νά μπαίνουν μετανοημένοι μέσα στήν Ἐκκλησία, ν' ἀρχίζουν πνευματικό ἀγῶνα, νά ἐξομολογοῦνται, νά μετέχουν στό εὐχαριστιακό δεῖπνο καί γενικά νά ζοῦνε μιά ζωὴ ὅπως τῆ θέλει ὁ Χριστός, κι ἐμεῖς τοὺς «κατατρῶμε» κυριολεκτικά μέ τήν κατάκριση, θυμίζοντας κίθλας ὀρισμένες γνωστές πτώσεις τους.

Αὐτό συμβαίνει διότι μέ τήν εἰλικρινή του μετάνοια ὁ ἀδελφός μας ἐλέγχει τό δικό μας κίβδηλο βίωμα τῆς ψευδοῦς μετανοίας καί τῆς ταπεινοφάνειας. Ἐντί νά διδαχθοῦμε ἀπό τήν ἀληθινή μεταστροφή του, φθονοῦμε ὅπως ὁ πρεσβύτερος υἱός τῆς παραβολῆς καί, γιά νά μιλήσουμε ἀκόμη πιό ρεαλιστικά ἐνθυμούμενοι σχολιασμούς τοῦ μακαριστοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἱεραποστολικῆς Ἠλία Βουλγαράκη στούς *Ὁρους κατ' ἐπιτομήν* τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἀντιδροῦμε σάν κάποιον πού βιώνει σύνδρομο στέρσης καί ζηλεῖ ἐπειδή δέν ἔκανε τά ἴδια.

Ἐντίθετα, ἀγαπητοί ἀδελφοί, ὀφείλουμε νά θεωρήσουμε προσωπική ζημία τοῦ ἀδελφοῦ τά ὅσα πέρασε καί νά θρηνήσουμε καί γιά τό ὅτι πόνεσε τόσο, ἀλλήλα καί γιά νά μὴν ὑποστοῦμε κι ἐμεῖς τά ἴδια ἂν δέν προσέξουμε τήν αὐτάρκεια, τό ἀγέρωχο φρόνημα καί τήν ὑπερηφάνεια πού κάποιες φορές μᾶς διακρίνουν.

Ἄρχιμ. Ε. Τ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότῆς - Διευθυντῆς· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

---